

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maciej Jabłoński

Protokolant Lena Szulińska

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. D. (1) reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową A. W.

przeciwko D. D.

w przedmiocie zmiany orzeczeń w zakresie alimentów

orzeka:

1. zmienia kwotę świadczenia alimentacyjnego na rzecz małoletniej M. D. (1), jakim obciążony jest D. D. na mocy ugody zawartej przed tut. Sądem z dnia 19.10.2010 r. z kwoty 600 (sześćset) zł na kwotę 800 (osiemset) zł płatnych miesięcznie do 10 dnia każdego miesiąca do rąk matki dziecka A. W. z ustawowymi odsetkami w przypadku uchylenia terminu płatności którejkolwiek z rat;
2. w pozostałym zakresie oddała powództwo;
3. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. znosi wzajemnie koszty pomiędzy stronami.

UZASADNIENIE

Sąd na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny: M. D. (1) jest córką A. W. i M. D. (2), którzy tworzyli związek do maja 2017r. W październiku 2010 roku strony sporu uzgodniły wysokość zobowiązania alimentacyjnego jakie miał regulować pozwany na kwotę 600zł zawierając ugodę przed Sądem. Powódka mieszka z matką i jej matką czyli swoją babcią i pozostaje na wyłącznym utrzymaniu matki zaś pozwany wpłacał ustaloną kwotę do czasu złożenia powództw w tym okresie przestał regulować swoje zobowiązania bo jak wskazał zadłużył się.

Pozwany utrzymuje się z pracy jako wulkanizator i jest zatrudniony w warsztacie a dochody jego kształtują się w granicach 2500 zł wliczając w to także dodatkowe prace jakie wykonuje poza swoim zatrudnieniem zasadniczym. Przedstawicielka ustawowa powódki utrzymuje się z pracy w ochronie i zarabia około 1500zł miesięcznie. Nie ponosi pełnych kosztów wyżywienia córki i okazjonalnie dokłada się do kosztów utrzymania mieszkania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie depozycji stron i dowodów z dokumentów złożonych do akt sprawy. Sąd pominął dowód z zeznań świadka jako zbędny w świetle nie budzących wątpliwości zeznań przedstawicielki ustawowej powódki, którym pozwany nie zaprzeczał w zakresie podawanych przez nią faktów.

Sąd zważył, co następuje:

Poza sporem stron pozostaje istnienie zobowiązania alimentacyjnego po stronie pozwanego jak i to, że dotychczasowa jego wysokość jest niewystarczająca dla utrzymania dziecka. Sam bowiem pozwany w końcowym stanowisku wniósł o to aby zwiększyć alimenty ale o niewielką kwotę bo nie stać go.

W tej sytuacji spór jaki miał rozstrzygnąć Sąd w niniejszej sprawie dotyczył jedynie kwestii do jakiej wysokości ma zostać zwiększone zobowiązanie alimentacyjne.

Kierując się wyliczeniami przedstawicielki ustawowej powódki ogólny koszt bieżącego utrzymania córki zamyka się w kwocie około 1600 złotych i to przyjmując już wygórowaną dosyć kwotę 600 złotych na wyżywienie skoro obiady gotuje babcie dziecka i dokonuje też zakupów spożywczych. Jasne jest przy tym, że koszty utrzymania córki rosną wraz z wiekiem i ogólnym zjawiskiem wzrostu cen we wszystkich obszarach istotnych z powodu codziennych potrzeb gospodarstwa domowego. Stąd nastąpiła zmiana stosunków w porównaniu do stanu istniejącego blisko 8 lat wcześniej kiedy strony zawierały ugodę. Zdaniem Sądu kwota 800 złotych, która odpowiada połowie kosztów utrzymania córki jest tą wysokością alimentów jakich słusznie można wymagać od pozwanego. Jest zasadne aby ponosił połowę kosztów utrzymania swojego dziecka jako na równi z matką zobowiązany do jego wspierania ekonomicznego. Ma też możliwości finansowe po temu. Przy dochodach jakie deklaruje sięgających kwoty 2500 miesięcznie kwota 800 złotych jest wydatkiem jaki może być przez niego poniesiony bez uszczerbku dla własnego utrzymania, tym bardziej, że posiada wiedzę fachową pozwalającą mu na dodatkowy zarobek co w realiach dużej aglomeracji miejskiej gdzie występuje relatywnie pokaźna ilość pojazdów mechanicznych jest znacznie ułatwione.

Sąd w pozostałym zakresie oddalił powództwo uznając, że zobowiązanie pozwanego do tego aby ponosił większą część niż połowę kosztów utrzymania córki nie znajduje żadnych racjonalnych podstaw.

Wobec częściowego uwzględnienia żądania pozwu Sąd zniósł koszty pomiędzy stronami.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.